

Το Πολυτεχνείο ανήκει στους νεκρούς του

www.provo.gr/to-polytexneio-anikei-stous-nekrous-tou/

Vectrum

November 17, 2017

Η σημασία των γεγονότων του Πολυτεχνείου θάφτηκε επισήμως πριν από λίγες μέρες. Εφημερίδες, έμποροι βιβλίων δίσκων και λουλουδιών, θεατρίνοι, κόμματα, κράτος, σωματεία και κακοί ποιητές ήταν οι νεκροθάφτες. Εβδομαδιαίο περιοδικό με τίτλους μεγάλους στο εξώφυλλό του περιχαράκωνε το νόημα της εξέγερσης ως εξής: 1973, Ο ΛΑΟΣ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ – 1974, Ο ΛΑΟΣ ΨΗΦΙΖΕΙ. Σάμπως εκείνα τα παιδιά να σκοτώθηκαν μόνο και μόνο για να μπορούμε εμείς κάθε τέσσερα χρόνια να δίνουμε το τυπικό χρίσμα (που στο κάτω-κάτω δεν το χρειάζονται πάντα) σ' αυτούς που κυβερνούν τη χώρα ενάμιση αιώνα τώρα δίχως καμιά διακοπή.

Όλοι μετέχουν σήμερα στην επέτειο του Πολυτεχνείου. Αλλά τότε εναντίον τίνος έγινε η εξέγερση; Εναντίον του φασισμού; Μα τι άλλο επιτέλους είναι ο φασισμός παρά το «κακό» πρόσωπο του συστήματος; Τώρα μας δείχνει το «καλό» του πρόσωπο χαμογελώντας με συγκατάβαση όσο οι λαϊκές εκδηλώσεις δεν ξεφεύγουν από τα όρια του παραδεδεγμένου τελετουργικού: Μνημόσυνα, τρισάγια, λιβάνια.

Μα οι νεκροί δεν αγωνίστηκαν γι' αυτά. Δεν ήθελαν να γίνουν «εθνικοί» ήρωες. Δεν ανήκουν στο έθνος. Στο έθνος ανήκουν οι παπάδες και τα λάβαρα, οι λόγοι και τα στεφάνια των επισήμων.

Στο έθνος ανήκουν οι δολοφόνοι των παιδιών. Τα παιδιά δεν ανήκουν πουθενά. Το νόημα της εξέγερσής τους δεν χωράει στα εθνικά αστικοδημοκρατικά πλαίσια που θέλουν να το στριμώξουν. Ο αγώνας του Νοέμβρη δεν ήταν αγώνας «εθνικός», δεν ήταν καν αγώνας «πολιτικός» – ήταν η επανάσταση. Το Πολυτεχνείο δεν ανήκει στο «έθνος»: αυτή την αλήθεια εξέφραζε ένα σημείωμα αφιερωμένο στους νεκρούς: «Ο ελληνικός λαός ήταν ανάξιος της θυσίας σας». Το Πολυτεχνείο ανήκει στους νεκρούς – μόνο σ' αυτούς.

Σήμερα πίσω από τα πανηγύρια και τα μνημόσυνα, πίσω από τη νερούλη συνθηματολογία των πολιτικών κομμάτων διακρίνεται η αιώνια επιθυμία των νοικοκυραίων. Το «ποτέ πια άλλο Πολυτεχνείο!» δεν σημαίνει «ποτέ πια άλλος φασισμός!» αλλά: «ο αγών εστέφθη υπό επιτυχίας» ή «καθίστε τώρα φρόνιμα». Μα πάνω από τις νουθεσίες ή τις διαταγές εθναρχών, κομισάριων, μεσιών και τραμπούκων ακούγονται κάποιες άλλες φωνές στο πεζοδρόμιο: «Ένα, δυο, τρία, πολλά Πολυτεχνεία!».

Η σπουδαστική εξέγερση κηδεύτηκε προχθές. Πέρασε ήδη στις εθνικές επετείους – κρατικοποιήθηκε. Οι νεκροί του Πολυτεχνείου χάθηκαν μέσα στην εικόνα του αγνώστου στρατιώτου.

Το Πολυτεχνείο πέθανε – Ζήτω το Πολυτεχνείο.

Γεράσιμος Λυκιαρδόπουλος, περιοδικό Σημειώσεις, 26-11-1974
(αναδημοσιευμένο στο Πανοπτικόν 20)